

метеорологічними причинами.

Коефіцієнт $K'_{пер}$ встановлюється на основі експериментальної перевірки роботи нового вимірювального приладу (системи).

Якщо новий прилад (система) в результаті більш високої експлуатаційної надійності в порівнянні з еталонним, вимагає менших витрат часу на позмінні підготовчі роботи та технічне обслуговування і якщо у зв'язку з поліпшенням умов праці фахівця йому необхідно менший у порівнянні з нормами час на відпочинок, то значення коефіцієнта $K'_{пер}$, отриманого по еталонному приладу, корегується у бік збільшення.

При можливості складання для нового приладу (системи) середньо-змінного режиму його використання коефіцієнт переходу від експлуатаційної годинної продуктивності нового приладу до експлуатаційної середньо-годинної $K''_{пер}$ визначається за формулою (1).

Експлуатаційну продуктивність вимірювальних робіт з використанням комплексу приладів постійного складу при виконанні однорідних робіт виражають в одиницях кінцевої продукції й приймають таким, що дорівнює продуктивності провідного вимірювального приладу, за допомогою якого визначається більша кількість параметрів будівель, споруд та території забудови.

При змінному складі вимірювальних приладів експлуатаційну продуктивність визначають для кожного основного приладу (системи) в одиницях кінцевої продукції. Річний виробіток ($\Pi_{рик}$) вимірювальних систем змінного складу:

$$\Pi_{рик} = \sum_1^n (V_i T_{рик i} / T_{o i}) \quad (5)$$

де: V_i – обсяг робіт на об'єкті в одиницях кінцевої продукції, який виконаний з використанням i -го основного приладу;

$T_{o i}$ і $T_{рик i}$ – число приладо-годин, відпрацьованих i -м приладом з комплексу відповідно на об'єкті та протягом року.

Обладнання, що використовується разом з основними вимірювальними приладами, але не виконують при цьому основних вимірювальних робіт (наприклад, для інженерно-геодезичних робіт це пункти геодезичної мережі, геодезичні віхи, відбивачі тощо) при розрахунках річного виробітку в одиницях кінцевої продукції не враховуються, хоча їх використання є необхідним для одержання кінцевої продукції.

ЦОВМА Т.С., студентка НТУ «ХП»

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Метою створення будь-якого підприємства є отримання прибутку. Прибуток є основним фінансовим джерелом розвитку підприємства, науково-технічного вдосконалення його матеріальної бази і продукції, всіх форм інвестування. Він слугує джерелом сплати податків. З урахуванням значення прибутку вся діяльність підприємства спрямована на його зростання.

Тематика формування та управління прибутком є досить добре описаною в економічній літературі. Проблеми забезпечення ефективного управління прибутком розглядали в своїх працях багато вітчизняних науковців: Білик Т.О., Бланк І.А., Блонська І.І., Гончаров А.М., Гриньова В.М., Кальмук М.В., Коваленко Л.О., Поддєрьогін А.М., Покропивний С.Ф., Субботович Ю.Л., Ткаченко Є.Ю. та інші. Однак в умовах кризового стану економіки країни, є необхідність пошуку більш ефективних підходів управління прибутком підприємства.

Забезпечення ефективного управління прибутком є важливою ланкою в процесі діяльності кожного підприємства, бо саме прибуток є найбажанішим результатом. Управління прибутком - це складний та важливий процес, який вимагає детального дослідження. Пошук механізмів управління вартістю та структурою капіталу, доходами і витратами, основним і оборотним капіталом, оптимальних рішень у сфері капітальних вкладень необхідні фінансовому менеджеру, однією з основних задач якого є максимізація прибутку. Тому результатом ефективного управління фінансами є стабільне зростання прибутку.

Необхідність пошуку нових підходів до управління прибутком зумовлено розвитком ринкових відносин в українській економіці

Тому роботі запропоновано підходи до управління прибутком : комплексний, системний, функціональний, математичний, динамічний, відтворювальний, маркетинговий, адміністративний, поведінковий, ситуаційний. Кожний з цих методів характеризує один із аспектів управління прибутком підприємства. Прибуток підприємства є настільки складним, інтегральним та багатоаспектним економічним об'єктом, що залежить від багатьох факторів, а його система формування і розподілу повинна враховувати всі вище зазначені підходи.

Наведені підходи дозволяють ефективно управляти прибутком на підприємстві. Найкращим на даний момент підходом до управління прибутком підприємства є ситуаційний підхід. Ситуаційний підхід є логічним продовженням теорії систем. Він базується на тому, що використання різних методів управління, диктуються конкретним складом обставин, які в значній мірі впливають на підприємство в даний момент.

В подальшому потрібно досліджувати управління прибутком на підприємстві для формування ефективних підходів до управління прибутком суб'єкта господарювання з метою його максимізації, застосування яких забезпечить шляхи підвищення рентабельності виробництва та інвестиційної привабливості

підприємства, зміцнення конкурентоспроможності.

БАЗИЛЮК В.Б., к.е.н., доцент, Українська академія друкарства, м. Львів

ХРЕПТИК А.В., магістрант, Українська академія друкарства, м. Львів

ВПЛИВ ІНСТИТУТУ ВЛАСНОСТІ НА РОЗВИТОК ВИДАВНИЧО-ПОЛІГРАФІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Створення сприятливих умов соціально-економічного розвитку промисловості вимагає формування відповідного інституційного середовища, яке б повною мірою відповідало існуючим ринковим реаліям.

Одним із ключових інститутів, який визначає суспільні взаємовідносини у ринкових умовах господарювання, є інститут приватної власності. «Без досконалої специфікації прав власності реальний демократичний устрій є неможливим. Це пояснюється тим, що зрозумілі, «прозорі» й юридично захищені права власності запобігають потраплянню в «інституційну пастку» надмірного розшарування суспільства за майновою ознакою» [1, с. 18].

Аналіз результатів функціонування діяльності в період незалежності свідчить про те, що багато так званих ринкових інститутів, які вводилися в Україні у 1990-і рр., працювали незадовільно не через нерозвиненість відповідних механізмів примусу, а тому, що вони не відповідали переконанням і звичкам всієї сукупності учасників, тобто інституціоналізація не була успішною.

Розуміючи, що без цього інституту неможливо побудувати ринкову економіку, держава, майже з перших місяців незалежності приступила до роздержавлення та приватизації загальнодержавного майна. Так, якщо на за радянської доби всі підприємства видавничо-поліграфічної діяльності були державними і колективними та виконували крім функції забезпечення друкованою продукцією і потужну пропагандистську функцію, то з розвалом централізованої системи друку утворилася величезна кількість приватних підприємств. Значну частку серед підприємницьких структур видавничо-поліграфічної діяльності займають суб'єкти приватної форми власності. Так, за офіційними статистичними даними, у 2014 р. підприємства поліграфічної діяльності та видавничої справи з приватною формою власності займали у загальній структурі 87,1% і 90,2% відповідно. Частка видавничих організацій функціонуючих на приватних засадах, зросла з 80,9% у 2004 р. до 90,2% у 2014 р. – на 9,3 п. за аналізований період [2; 3].

Офіційні статистичні дані свідчать, що загалом по видавничо-поліграфічній діяльності за 2004-2014 рр. переважали підприємства приватної форми власності, частка яких у загальній структурі мала тенденцію до щорічного зростання з 84,3 % у 2004 р. до 89,1 % у 2014 році. Можна говорити про завершення процесів формування структури видавничо-поліграфічної діяльності вже на початку 2000-х рр., оскільки її